

“Nytt” vassverk på Berkåk

Drikkevannet som kommer fra Skaumsjøen får i disse dager nytt og moderne renselanlegg.

Det er firmaet NOKA as fra Larvik som leverer og monterer det nye renselanlegget som leverer drikkevann til Berkåk. De har drevet med vannbehandling siden 1973, og har hele landet som marked. Deres arbeid går ut på én uke med montering og én uke med igangkjøring.

Topp moderne

Vannbehandlingen er basert på UV- og membranbehandling. Vannet renner først gjennom en membran som fjerner humes, bakterier og virus, for deretter å bli UV-strålet for atter fjerning av bakterier og virus. Vannet går dermed gjennom to såkalte hygieniske barrierer.

— Dette er et topp moderne anlegg som er godkjent for alt innen næringsmiddel, forteller Andreas Hartz.

To nanometers åpning

Membranfilteret har åpninger på bare to nanometer, som tilsvarer to milliontedels

millimeter. — Disse små åpningene i filteret klarer å holde tilbake bakterier og virus. Det er ikke en sjanse for at noe smetter mellom her. Dermed er det ikke noen mulighet for at noen kan bli smittet gjennom drikkevannet, sier Hartz.

Filteret har en levetid på 7-10 år.

Automatisk styring

Hele anlegget er automatisert og styres av en PLS - en hjerne som har full oversikt og justerer eventuelt avvik. Anlegget trenger derfor bare ettersyn én gang i uka. Styringer gjør at anlegget også produserer vann ut fra forbruket og justerer seg deretter.

Stor kapasitet

Anlegget har i dag en kapasitet på 800 kubikk i døgnet, men kan utvides til en kapasitet på 1.000 kubikk. Dagens forbruk på Berkåk er ca 500 kubikk i døgnet.

Ros til kommunen

Hartz kan fortelle at NOKA

har levert mange anlegg over hele landet, men dette anlegget er et av de bedre når det gjelder plass og bygningsmessig utført arbeid.

— Jeg vet at Rennebu kommune har gjort alt arbeid med huset og anlegget før vi kom inn med monteringen, og alt

er meget bra utført. Dere har en virkelig flink kommune her i Rennebu, 7nderstreket Hartz.

Arbeidet med det elektriske anlegget er også lokalt utført - av Kvikne-Rennebu Kraftlag AL.

Av Dagfinn Vold

Andreas Hartz og Flemming Hansen fra firmaet NOKA as kjører i gang det nye moderne renselanlegget før påske.

Sagn og fortellinger

Mange rennbygger har nok lest, eller i det minste bladd gjennom boka som egentlig aldri var meningen skulle bli til ei bok; Sagn og fortellinger fra Rennebu. Ingebrigt O. Rokkones begynte å skrive ned disse gamle fortellingene etter at han hadde passert 60 år.

I forordet til boka står det at disse fortellingene etter hvert ble tatt inn i forskjellige aviser og til slutt samlet i bokform uten nevneverdige endringer. Og det er meget mulig at det er nettopp denne noe løse presentasjonen av stoffet som gjør den så fasinerende å bla i. I det samme forordet kommer forfatteren med et fromt ønske: - jeg håper at leserne, om de finner mangt og meget å kritisere i boka, vil være skånsom med kritikken mot en gammel mann som har gjort sitt beste.

Ingebrigt ble født i 1874 og som odelsgutt var yrkesvalget nær sagt bestemt fra fødselen. Han var visstnok ikke spesielt interessert i gårdsarbeidet i ungdommen, derimot var han det vi i dag kan kalle en bokorm, og leste stort sett det han kom over. Etter at han tok over, utvikla han likevel gården til det ble et mønsterbruk. Så anerkjent ble Ingebrigt som bonde at han på sin åttiårsdag ble tildelt Sør-Trøndelag landbrukskretsens sølvmedalje, utdelt personlig av fylkeslandbruksseksjonen.

Men i denne sammenhengen er det skribenten I.O. Rokkones vi skal se litt nærmere på, og da særlig de små og store fortellingene som til slutt

ble til boka "Sagn og fortellinger fra Rennebu". Det står i Rennebuboka (bind IV) at Ingebrigt tidlig skrev "små rim på gamle mjølkister og ellers der det fall seg". Videre står det at da han ga fra seg gården "kjende han framleis historia sine pulsslag og visste han var ei lekk i ei uendeleg lang ættekjelde".

Han var altså over 60 år da han begynte å skrive Sagaen om Nerskogen, men var selv i sterk tvil om nedtegningene kunne brukes til noe. Han rådførte seg bl.a. med Ola Røkke som så på det han hadde skrevet, og rådet Ingebrigt til å fortsette med skrivningen. Ingebrigt sa siden at dette møtet med presten Ola Røkke gav han det han manglet, nemlig tro på seg selv. Jon Gunnes oppfordret Ingebrigt til å få det på trykk i avisa. Sagaen om Nerskogen gikk etter hvert som føljetong i avisa "Dagsposten", før den kom i bokform i 1947.

Sagn og fortellinger fra Rennebu innledes med en oversikt over bygdas første bosetninger, før det vi må kalle hoveddelen starter. Sagaen om Nerskogen er fortellingen om fjellbygda, dens betydning som forråds-kammer for gårdsbruka framme i bygda fra

gammelt av, og om de første bureiserne som skaffet seg et levebrød der ute. Boka er krydret med nedtegnelser over hverdagslivets små og store hendelser, både om gleder og slit. I boka står det f. eks.: "Som forlovesessted har Nerskogen vært et ettertraktet sted, og er det enda. Ingen har lov til å bryte en forlovelse som er kommet i stand på Nerskogen". Forfatteren skildrer hvordan unggutten har tatt sin beslutning og med faste skritt går inn på setra. "Når solen bak skaret seg senker, så tyst inn i bua det er. Da knyttes de villige hender, i stillhet forlovet de er". Noen og hver kan komme i det romantiske hjørnet av mindre...

I boka finner vi også historier fra andre deler av bygda og i denne korte oppsummeringen kan det nevnes at bak-erst finnes en oversikt over gamle bumerker fra Rennebu. Ingebrigt samlet også på gamle ordtak og hermer og i boka finner vi ikke mindre enn 820 av dem nedtegnede. Mange av dem skrevet på så utpregede dialekt at dagens generasjon kan ha problemer med å forstå hva som egentlig menes med dem. Ikke minst derfor er det av stor historisk verdi at denne

boka ikke blir glemt, men kan tas fram for derigjennom å få et innblikk i bygdas historie. Til slutt tar jeg med et par av disse ordtakene, for ordens skyld lettere omskrevet til dagens språk, men jeg vil bare først anbefale de som ennå ikke har Sagn og Fortellinger fra Rennebu i boksamlingen sin, til å gå til innkjøp. Boka kan kjøpes på Turistkontoret på Berkåk, og kom for øvrig i sitt tredje opplag i 2006.

E åt klæppmat te e såg kvar klæppin utpå buka, sa'n Innbrekt, men enda va e så svoltinn at e nere på bet tå me næglænn og helt til slutt Dæ va itt fale fær om far å få ti kjærreng, han to'o mor han, sa guten .

Av Jan Inge Flå